

РЕШЕНИЕ

№ 1377

гр. Варна, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20223100501865 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. Д. Г. срещу Решение № 2188/04.07.2022 г., постановено по гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав, с което е отхвърлен искът ѝ с правно основание чл. 3 от ЗУТОССР, вр. с чл.1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР против „Оазис“ ЕООД, гр. Варна и ТП на НОИ - гр. Варна за установяване трудов стаж на ищцата за периода от 24.10.1977 г. до 01.09.1978 г. в Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, като "продавач" в Стопанска дирекция "Търговия" /СДТ/, Г.Т.П. "ЗДРАВА ХРАНА"- Варна.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Отправя се искане до съда за отмяна изцяло на решението на ВРС. Претендират се разносните сторени пред двете инстанции.

Въззиваемият „Оазис“ ЕООД, гр. Варна в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК

депозира отговор по така подадената жалба, с която излага искане за оставяне в сила на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира се приложението на чл. 78, ал. 2 от ГПК.

Въззиваемият ТП на НОИ - гр. Варна в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК депозира отговор по така подадената жалба, с която излага искане за оставяне в сила на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира се разноси.

В съдебно заседание страните поддържат изразената позиция по спора.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по иск на Д. Д. Г. против „Оазис“ ЕООД, гр. Варна и ТП на НОИ - гр. Варна с правно основание чл. 3 от ЗУТОССР, вр. с чл.1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР за установяване трудов стаж на ищцата за периода от 24.10.1977 г. - 01.09.1978 г в Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, като "продавач" на пълен работен ден в Стопанска дирекция "Търговия" /СДТ/, Г.Т.П. "ЗДРАВА ХРАНА"- Варна при месечно възнаграждение в размер на 85 лева.

В срока по чл. 131 от ГПК са депозирани писмен отговори от ответниците „Оазис“ ЕООД, гр. Варна и ТП на НОИ - гр. Варна, с които оспорват изцяло предявения иск.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Искът с правно основание чл.1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР е допустим, тъй като за предявяването

му е налице правен интерес, а и не е необходимо представяне на удостоверение по чл. 5, ал. 2 от ЗУТОССР, тъй като работодателят не е прекратил дейността си, но ведомостите и книжата му не са иззети по реда на инструкция на управителя на Националния осигурителен институт, издадена на основание чл. 5, ал. 13 от Кодекса за социално осигуряване. Налице е представено такова по чл. 5, ал. 1 от ЗУТОССР.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

От събраните по делото доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

Представена е трудова книжка на Д. Д. Г. /листи 9 – 19 от гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав/, от която е видно, че същата е в трудово правоотношение с Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, за длъжността „продавач“ за периода от 24.10.1977 г. до 01.09.1978 г. с месечно трудово възнаграждение в размер на 85 лева.

С уточняваща молба от 12.05.2022 г. /лист 82 от гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав/ „Оазис“ ЕООД, гр. Варна заявява, че е правопреемник на Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, поради което и ведомостите от това предприятие са се намирали в офиса на дружеството преди да бъдат откраднати.

Представено е удостоверение с изх. № 58/09.12.2021 г. на „Оазис“ ЕООД, гр. Варна /лист 34 от гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав/, издадено на основание чл. 5, ал. 1 от ЗУТОССР, с което се удостоверява, че разплащателните ведомости за заплати за периода от 1960 г. до 2000 г. на Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна с правопреемници СДТ „Обществено хранене“, КТУ „Лазур“ – поделение Ресторанти, ДФ „Оазис“ и „Оазис“ ЕООД липсват, поради установена кражба с взлом в ресторант „Почивка“ /офис на „Оазис“ ЕООД/ през м. август 2003 г.

От уведомително писмо на II РПУ – Варна до управителя на „Оазис“ ЕООД /лист 35 от гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав/ е видно, че е регистрирана кражба с взлом в ресторант „Почивка“ /офис на „Оазис“ ЕООД/ за времето от 08.08.2003 г. до 13.08.2003 г., като при огледа е установена липса на разплащателни ведомости за заплати от 1960 г. до 2000 г. на Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна с

правоприемници СДТ „Обществено хранене“, КТУ „Лазур“ – поделение Ресторанти, ДФ „Оазис“ и „Оазис“ЕООД и други движими вещи.

В представена декларация по чл. 8 от ЗУТОССР ищцата под страх от наказателна отговорност е удостоверила, че изложените в исковата молба факти са истина.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа и пред настоящата инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

Трудовият стаж се явява сред онези правно релевантни факти, за които е предвидена изрично възможността за установяване по съдебен ред. Макар и производството по установяване на трудов стаж да се развива по правилата на общия исков процес, ЗУТОССР въвежда допълнителна предпоставка за допустимост на иска, а именно липсата на писмени доказателства, годни да установят същия, респ., че книжата или ведомостите на съответното държавно учреждение, предприятие или обществена организация са загубени или унищожени.

В конкретния случай се касае за разплащателните ведомости на Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, като е безспорно между страните, че понастоящем негов правоприемник е въззиваемият „Оазис“ЕООД. Не се спори, а и от представените писмени доказателства /удостоверение от ЕООД и уведомително писмо от II РПУ – Варна/ се установява, че дружеството е в обективна невъзможност да ги представи, тъй като горните документи са обект на престъпление – кражба, извършена в периода от 08.08.2003 г. до 13.08.2003 г., т.е. същите са изгубени. Налице е изискуемото от закона удостоверение по чл. 5, ал. 1 от ЗУТОССР, издадено от правоприемника на работодателя на Г.. Същевременно с исковата молба е представено удостоверение, издадено от ТП на НОИ – Варна, в качеството му на орган, който приема, съхранява и издава осигурителни документи за осигурителен стаж и доход на осигурители с прекратена дейност без правоприемник във връзка с чл. 5, ал. 2 от ЗУТОССР, видно от което в осигурителния архив на НОИ липсват писмени данни за положен от лицето Д. Д. Г. трудов стаж за периода от 27.10.1977 г. до 01.09.1978 г. при работодател Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна. С оглед изложеното ищцата има правен интерес от установяване на трудовия ѝ стаж по съдебен ред и предявеният иск се явява

процесуално допустим.

Разгледан по същество искът е основателен по следните съображения:

За да бъде уважен искът по чл. 3, във вр. с чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР, ищцата носи доказателствената тежест да установи, че през процесния период е работила при Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна по трудово правоотношение. Като в това производство, с нормите на специалния закон се поставят и специфични изисквания за годността на доказателствата и доказателствените средства, както и за т. нар. начало на писмени доказателства.

Съобразно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ЗУТОССР в зависимост от характера на упражняваната трудова дейност писмени доказателства, които установяват вероятността на трудовия/осигурителния стаж, могат да бъдат: трудов договор; уведомление по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда; допълнителни споразумения; заповеди за определяне на допълнително възнаграждение за продължителна работа или за придобит трудов стаж и професионален опит; трудови книжки; осигурителни книжки; решения на компетентни органи за изплащане на дължимо възнаграждение; договори за възлагане на управление и контрол; други подобни документи.

Пред първоинстанционния съд Г. представя трудова книжка, от която е видно, че същата е в трудово правоотношение с Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, за длъжността „продавач“ за периода от 24.10.1977 г. до 01.09.1978 г. с месечно трудово възнаграждение в размер на 85 лева. От историческата справка приложена към делото на ВРС се установява, че през периода от 1977 г. до 1986 г. градско търговско предприятие „Здрава храна“ – Варна съществува като клон „Обществено хранене“ към Стопанска дирекция „Търговия“ – Варна. От горното следва, че по делото е установено кой е работодателят на въззивницата, а именно не е налице противоречие между посочения в трудовата книжка работодател и положените в нея печати на Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна, с които се удостоверява началото на трудовото правоотношение на 24.08.1977 г. и продължителността на трудовия стаж. Вярно е, че при изчислението на последния е допусната техническа грешка, като вместо 10 месеца и 7 дни е вписал 11 месеца и 7 дни и че липсва печат на предприятието върху подписа на неговия ръководител при прекратяване на трудовия договор, но негативите от пропуските при оформяне на документа, което изцяло е вменено в задължение на работодателя, не могат да се носят от служителя. От друга страна трудовата

книжка е официален удостоверятелен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на служителя – чл. 347 от КТ.

Следва да се отбележи, че в трудовата книжка не е налице реквизит, който да изисква вписване на продължителността на работното време, за който е бил сключен трудовия договор на Г.. Още повече, че съобразно чл. 39 от КТ /отм/, действал по време на процесното трудово правоотношение нормалният работен ден е 8 часа през деня или 6 часа през ноща; в дните преди седмичната почивка и в предпразничните дни намаленият работен ден е 6 часа; нормалната работна седмица е 46 часа. Като в чл. 41 от КТ /отм./ е предвидено намален работен ден може да се въвежда за работниците и служителите, извършващи вредни за здравето работи или работи от особен характер, какъвто не е конкретния случай за длъжността „продавач“. Т.е. отмененият КТ не познава института на „непълно работно време“, така както е уреден в чл. 138 от действащия КТ.

След съвкупната преценка на доказателствата по делото се налага извода, че Д. Д. Г. е работила по трудово правоотношение в клон „Обществено хранене“ към Стопанска дирекция „Търговия“ – Варна /предишно Г.Т.П „Здрава храна“ гр. Варна/ за периода от 24.10.1977 г. до 01.09.1978 г., с продължителност на работния ден 8 часа, на длъжност "продавач" с месечно трудово възнаграждение в размер на 85 лева. Освен това следва да се съобрази и представената от въззивницата декларация по чл. 8 от ЗУТОССР, с която тя е потвърдила истинността на гореизложените факти под страх от наказателна отговорност.

Поради несъвпадане на изводите на въззивната инстанция с тези на ВРС, първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него постанове друго такова, с което иска с правно основание чл. 3 от ЗУТОССР, вр. с чл.1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР следва да бъде уважен изцяло.

С оглед на изхода на правния спор, в частта за разносните Решение № 2188/04.07.2022 г., постановено по гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав също следва да бъде ревизирано.

В първоинстанционното производство ищцата е отправила искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, като такива следва да й се присъдят, поради което ответниците Оазис" ЕООД, гр. Варна и ТП на НОИ - гр. Варна следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 400 лева, представляваща заплатено

адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК /лист 84/ и договор за правна защита и съдействие и разписка към него /листи 85 – 87/. Ответникът „Оазис“ ЕООД претендира прилагане на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Горната разпоредба въвежда изключение от този принципа за отговорност за разноси само, ако са налице две предпоставки: с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и същият е признал иска. В конкретния случай същите не са налице предвид обстоятелството, че ответникът не е признал иска, поради което и фактическият състав на чл. 78, ал. 2 от ГПК не е налице.

По отношение на разноските във въззивна инстанция: Г. е отправила искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, но доказателства за направени разходи във връзка с производството пред ВОС не са представени, поради което и такива не следва да бъдат възлагани в тежест на насрещната страна.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2188/04.07.2022 г., постановено по гр.д. № 16875/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXX състав, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 3 от ЗУТОССР, вр. с чл.1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР по отношенията на „Оазис“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, с управител Т.Т.Х. и ТП на НОИ – Варна, с адрес: ***, представлявано от Директора Д.А., че Д. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *** за времето от 24.10.1977 г. - 01.09.1978 г. е работила по трудово правоотношение в клон „Обществено хранене“ към Стопанска дирекция „Търговия“ – Варна /предишно Г.Т.П „Здрава храна" гр. Варна/ на длъжност „продавач“ при 8 - часов работен ден с месечно трудово възнаграждение в размер на 85 /осемдесет и пет/ лева.

ОСЪЖДА „Оазис“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, с управител Т.Т.Х. и ТП на НОИ – Варна, с адрес: ***, представлявано от Директора Д.А. ДА ЗАПЛАТЯТ на Д. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 400 /четиристотин/ лева – разноси за

първоинстанционното производство, на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____